

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **R. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2025, č. j. CPR-23555-7/ČJ-2025-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2025, č. j. CPR-23555-7/ČJ-2025-930310-V233 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 6. 2025, č. j. KRPA-145989-13/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je žalobce oprávněn pobývat nebo která jej přijme, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování cizince a jeho vycestování je možné.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu, žalovaný zjišťoval pouze okolnosti v neprospěch žalobce, nikoli však okolnosti v jeho prospěch, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaný aproboval vady prvoinstančního rozhodnutí, byl porušen též § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Nebyl řádně zjištěn počátek neoprávněného pobytu, správní orgán vycházel z jakési evidence, kde není uveden právní důvod ukončení pobytu, ani skutečnosti, které k tomu vedly. Rovněž mělo být zohledněno, že žalobce nebyl o konci svého pobytového oprávnění nikým informován.
4. Tvrdil, že s ním nebyl žádným platným způsobem ukončen jeho pracovní poměr a správní orgán nemůže vycházet pouze z oznámení zaměstnavatele, že ukončen byl, ve spise by se měl nacházet i příslušný úkon (ukončení pracovního poměru a k jakému datu). Tato úvaha by měla být promítnuta do úvahy o formě opatření a jeho délce, což v daném případě nebyla a zakládá to nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce není osobou prvoplánově zde nelegálně pobývajícím, o čemž svědčí i to, že se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, se kterým spolupracoval, což nebylo zohledněno. Při svém příjezdu do ČR byl v dobré víře a až později vyšlo najevo, že o něj zaměstnavatel nejevil zájem, přestal komunikovat a žalobce začal mít pochybnosti.
5. Napadené rozhodnutí a uložené opatření včetně jeho délky je nepřiměřené a neadekvátní okolnostem případu, s ohledem na nevědomé a nezaviněné jednání žalobce mělo být postupováno dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Namítal, že šlo o excesivní jednání jinak zcela bezúhonného a společensky nezávadného cizince, nelegální pobyt netrval příliš dlouhou dobu, napadené rozhodnutí je tak nepřiměřené. Je nutné vážit následky, které

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

má uložené správní vyhoštění na život cizince a jeho možnost cestovat do budoucna po území společenství. Správní orgán přitom měl i jiné možnosti řešení, měl žalobci umožnit dobrovolné opuštění ČR. Je třeba vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním.

6. Byla nedostatečně posouzena přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, poukázal na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy správní orgán se s jednotlivými hledisky vůbec nevypořádal. Rozhodnutí tak nepokrývá konkrétní situaci žalobce, není dostatečně individualizované a je paušalizované. Žalovaný přitom měl k dispozici konkrétní údaje k posouzení přiměřenosti, byly zřejmé ze spisu. Nelze vycházet pouze z toho, že žalobce má zázemí na území domovského státu.
7. Navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání a rozhodnutí a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný uvedl, že protiprávní jednání bylo správním orgánem I. stupně řádně zjištěno, doloženo spisovým materiálem a dostatečně odůvodněno. Nebyla zjištěna procesní pochybení, proto bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
9. Skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu, a to včetně skutečností ve prospěch i v neprospěch žalobce. Opatření v podobě správního vyhoštění odpovídá okolnostem případu i rozhodovací praxi v obdobných věcech. Napadené rozhodnutí je přiměřené, a to i z hlediska dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců nebyly dány zákonné důvody.
10. Neshledal pochybení ani co do stanovení počátku neoprávněného pobytu dne 5. 3. 2025. Platnost zaměstnanecké karty byla ukončena dne 28. 2. 2025, a to vzhledem k ukončení pracovního poměru u tehdejšího zaměstnavatele ke dni 30. 12. 2024, jak je patrné z Cizineckého informačního systému.
11. Odkázal na obě správní rozhodnutí, měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, ve svém postupu neshledal pochybení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 5. 5. 2025 byla hlídkou Policie ČR provedena pobyťová kontrola na pracovišti OAMP, při které byl ztotožněn žalobce, lustrací bylo zjištěno, že v ČR pobýval na základě zaměstnanecké karty s platností od 16. 5. 2023 do 15. 5. 2025, která zanikla dne 28. 2. 2025, od té doby pobývá na území neoprávněně, dne 12. 4. 2025 podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, tím mu však nevzniklo oprávnění k pobytu, jiné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, v současnosti neprobíhá, vzniklo podezření, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně.
13. Podle sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 5. 2025 se žalobce téhož dne dostavil na pracoviště OAMP, lustrací bylo zjištěno, že jmenovaný pobýval na území ČR na základě zaměstnanecké karty s platností od 16. 5. 2023 do 15. 5. 2025, platnost této karty zanikla ke dni 28. 2. 2025, čímž byl žalobci v souladu s § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ukončen pobyt na území ČR. Žalobce dne 12. 4. 2025 podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, tím mu však nevzniklo oprávnění k Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pobytu (§ 47 zákona o pobytu cizinců). Jiné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, v současnosti neprobíhá.

14. Dle provedené lustrace v Cizineckém informačním systému (CIS) žalobce přicestoval do ČR dne 28. 5. 2022, byl držitelem povolení k dlouhodobému pobytu tzv. zaměstnanecké karty č.j. OAM-31729/ZM-2023, platné od 16. 5. 2023 do 15. 5. 2025. Dne 23. 1. 2025 došel podnět ke zrušení pobytu; k ukončení zaměstnání u zaměstnavatele X. došlo dne 30. 12. 2024 (což bylo dne 9. 4. 2025 ověřeno u zaměstnavatele), v době dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců oznámení dle § 42g odst. 7 nebylo učiněno, zaměstnanecká karta zanikla dle § 63 odst. 1 ke dni 28. 2. 2025.
15. Dne 5. 5. 2025 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
16. Žalobce dne 5. 5. 2025 při svém výslechu uvedl, že do ČR přicestoval naposledy dne 5. 3. 2025 letecky z Indie, v Indii byl od 9. 11. 2024 do 5. 3. 2025 na svatbě svojí sestry, na území ČR jinak pobýval od roku 2021, je svobodný a bezdětný. V ČR měl zaměstnaneckou kartu platnou do 15. 5. 2025, byl zaměstnán v zahradnictví až do doby, kdy v listopadu 2024 odjel do Indie, měl pracovní smlouvu na dobu neurčitou, se zaměstnavatelem byl dohodnutý, že mu po jeho návratu z Indie bude pracovní smlouva prodloužena, když se však vrátil z Indie, bylo mu sděleno, že s ním pracovní poměr ukončili, žalobce však o tom nevěděl, žádné papíry o ukončení pracovního poměru nepodepisoval. Na základě toho si našel jiného zaměstnavatele, pro kterého by mohl pracovat, dne 12. 4. 2025 podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, nevěděl však, že jej tato žádost neopravňuje k pobytu, ani že jeho povolení k pobytu bylo zrušeno. V současnosti nikde nepracuje a nyní si je vědom, že je zde bez oprávnění k pobytu. V Indii žil se svými rodiči a sourozenci v rodinném domě, žije tam celá jeho rodina, v ČR nikoho nemá, má jen bratrance v Portugalsku. Nemá v ČR žádné vazby, osobní, majetkové ani jiné, nemá zde osobu, vůči níž by ukončení jeho pobytu bylo nepřiměřené. V Praze bydlí v pronajatém bytě společně s kamarády, ví, že se zde nachází nelegálně, v současné době nikde nepracuje, finančně mu nyní vypomáhají rodiče, měl v plánu v ČR pracovat, učit se český jazyk a zůstat tady. Zdravotní pojištění nemá, je zdravý, jako překážku ve vycestování uvedl, že v Indii není práce, celkově je tam špatná finanční situace, jinak překážku nemá, nic mu tam nehrozí. Nechce se však vrátit do Indie, chce v ČR pracovat.
17. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 6. 6. 2025 správní orgán shrnul výsledky pobytové kontroly, žalobce na území pobýval na základě zaměstnanecké karty platné od 16. 5. 2023 do 15. 5. 2025, která zanikla dne 28. 2. 2025, naposledy přicestoval do ČR dne 5. 3. 2025, ode té doby pobývá na území neoprávněně, dne 12. 4. 2025 podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, tím mu však nevzniklo oprávnění k pobytu, jiné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, v současnosti neprobíhá, nachází se tedy na území bez platného oprávnění k pobytu od 5. 3. 2025 do 5. 5. 2025, kdy se dostavil na OAMP, naplnil podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce po posouzení individuálních okolností neshledal, vycházel z § 119a odst. 2, § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce je svobodný, bezdětný, v ČR nemá žádné vazby, bydlí v pronajatém bytě s kamarády, je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dospělý a soběstačný, v domovském státě má rodinu a celé zázemí, je to pro něj bezpečná země, do ČR přijel jen za prací. Z hlediska hodnocení závažnosti přihlédl k tomu, že žalobce nevěděl o tom, že se zde nachází nelegálně, neboť mu jeho pobyt byl zrušen ukončením pracovního poměru v době jeho pobytu v domovské zemi. Rovněž přihlédl k tomu, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Doba oprávněného pobytu pak nebyla natolik dlouhá, aby v porovnání s dobou nelegálního pobytu vznikla nepřiměřenost. K otázce zavinění konstatoval, že správní vyhoštění je administrativním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví a nemá sankční povahu, zavinění není třeba prokazovat, uložení správního vyhoštění pak není otázkou správního uvážení. Odůvodnil dobu 12 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, byla stanovena ve spodní hranici sazby, žalobce po celou dobu správního řízení se správním orgánem spolupracoval a vypovídal, na druhou stranu jeho protiprávní jednání bylo odhaleno až činností policejní hlídky.

18. Žalobce podal odvolání, které dne 31. 7. 2025 doplnil.
19. V napadeném rozhodnutí ze dne 10. 9. 2025 žalovaný potvrdil, že žalobce v období od 5. 3. 2025 do 5. 5. 2025 pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu, čímž naplnil předmětnou skutkovou podstatu, správní orgán I. stupně dostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, doba zákazu vstupu koresponduje se zákonným rozmezím a rozhodnutí není nepřiměřené, nebyl důvod k opatření dle § 50a. Délka doby, po kterou nelze umožnit vstup, odpovídá srovnatelným případům, bylo vzato v úvahu, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, tato doba je zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí. Ve prospěch cizince přičetl to, že se sám dostavil na OAMP ve snaze svou situaci řešit, jednalo se o jeho první protiprávnost a spolupracoval se správním orgánem. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života byla důkladně posouzena. K námitce o nevědomosti o neoprávněném pobytu uvedl, že zavinění se nevyžaduje a není třeba jej zkoumat. Zjištění o neoprávněnosti pobytu je dostačující, možnou korekci je pouze § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Důvody vzniku neoprávněného pobytu, ať už zaviněné či nezaviněné, jsou irelevantní. Pokud měl žalobce potíže zorientovat se v situaci ohledně svého zaměstnání, měl možnost si zvolit právního zástupce znalého českého práva, jako to ostatně učinil později. Rozhodnutí je dostatečně konkrétní, individualizované a přezkoumatelné. Žalobce do ČR vycestoval za prací, rozhodnutí jej tedy zasáhne v ekonomické rovině, nicméně jde o zákonný důsledek protiprávního jednání. V postupu správního orgánu I. stupně neshledal pochybení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Při ústním jednání žalobce setrval na svém stanovisku, znovu uvedl, že mu ukončení pracovního poměru nebylo oznámeno, nevěděl o tom, byly splněny podmínky pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se z jednání omluvil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

22. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
23. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
24. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
25. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.*
26. Podle § 72 zákona č. 262/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), *neplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením, zrušením ve zkušební době nebo dohodou může jak zaměstnavatel, tak i zaměstnanec uplatnit u soudu nejpozději ve lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy měl pracovní poměr skončit tímto rozvázáním.*
27. Soud předně konstatuje, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce v ČR pobýval od 5. 3. 2025 do 5. 5. 2025 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
28. Žalobce namítal, že nebyl řádně zjištěn počátek neoprávněného pobytu, že v evidenci není uveden právní důvod ukončení pobytu, ani skutečnosti, které k tomu vedly. Tvrdil, že s ním nebyl žádným platným způsobem ukončen jeho pracovní poměr a správní orgán nemůže vycházet pouze z oznámení zaměstnavatele, že ukončen byl, ve spise by se měl nacházet i příslušný úkon (ukončení pracovního poměru a k jakému datu).
29. Soud neshledal, že by správní orgán I. stupně v řízení nedostatečně zjistil skutkový stav. Otázka neoprávněného pobytu je předběžnou otázkou v řízení o správním vyhoštění, správní orgán I. stupně vyšel z informací zjištěných v Cizineckém informačním systému, dle kterých došlo k ukončení pracovního poměru u zaměstnavatele dne 30. 12. 2024, což sdělil a potvrdil zaměstnavatel; dle těchto informací nedošlo k oznámení změny zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců a zaměstnanecká karta zanikla

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ke dni 28. 2. 2025 dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tytéž skutečnosti byly potvrzeny sdělením Ministerstva vnitra OAMP ze dne 5. 5. 2025.

30. Žalobce pak při svém výsledku dne 5. 5. 2025 nepopíral, že k ukončení pracovního poměru došlo, pouze tvrdil, že o tom nevěděl a že o ukončení se dozvěděl až po svém návratu (dne 5. 3. 2025), k tomu ničeho nedoložil. Z těchto podkladů v jejich souhrnu tak nepochybně vyplývalo, že k ukončení pracovního poměru žalobce došlo dne 30. 12. 2024, nevznikly o tom žádné pochybnosti a správní orgán I. stupně neměl důvod, aby takto zjištěný skutkový stav dále doplňoval. Správní orgán I. stupně tak nepochybil, pokud shledal, že k ukončení pracovního poměru žalobce došlo ke dni 30. 12. 2024, v návaznosti na to správní orgán I. stupně dovodil, že k ukončení platnosti zaměstnanecké karty žalobce došlo v souladu s § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dne 28. 2. 2025, což ostatně vyplývalo i z CIS. Tím správní orgán I. stupně zjistil otázky podstatné pro řízení, tedy délku oprávněného pobytu žalobce v ČR na základě jeho zaměstnanecké karty, od čehož též odvodil délku neoprávněného pobytu žalobce.
31. Žalobce tedy v řízení nijak nezpochybňoval, že došlo k ukončení jeho pracovního poměru. Nebylo přitom podstatné, z jakého právního titulu byl pracovní poměr ukončen, relevantní pro řízení bylo, že tento pracovní poměr skončil dne 30. 12. 2024, což bylo v řízení jednoznačné. Nebylo tak důvodné, aby se správní orgán I. stupně blíže zabýval okolnostmi, za nichž k ukončení pracovního poměru došlo, včetně např. konkrétní listiny; v řízení to z hlediska definování neoprávněného pobytu žalobce a jeho délky nebylo nijak rozhodné. Lze shrnout, že v prvostupňovém řízení vyplynulo z příslušných evidencí a ze sdělení Ministerstva vnitra, že pracovní poměr žalobce byl ukončen dne 30. 12. 2024 a zaměstnanecká karta zanikla dne 28. 2. 2025, žalobce proti tomu nic nenamítal. Z toho plyne, že od 5. 3. 2025, kdy se žalobce vrátil do ČR, byl již jeho pobyt neoprávněný.
32. Žalobce teprve v žalobě začal zpochybňovat, zda skutečně došlo k ukončení jeho pracovního poměru, měl za to, že správní orgán I. stupně tyto okolnosti nedostatečně prověřil. K tomu však neuvedl žádné konkrétní zdůvodnění, proč by nemělo dojít k ukončení jeho pracovního poměru ke zmíněnému datu a proč by údaje v CIS měly být nesprávné, takové obecné tvrzení není způsobile závěry žalovaného vyvrátit. Žalobce ani neuváděl, že by se proti tvrzenému neplatnému ukončení pracovního poměru nějak bránil. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 4 Azs 164/2020-41 přitom je za kvalifikované zpochybnění zániku pracovního poměru ve smyslu § 63 zákona o pobytu cizinců považováno pouze podání žaloby na neplatnost rozvázání pracovního poměru (v tomto případě byla platnost okamžitého zrušení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele žalobkyní účinně zpochybněna včasným podáním určovací žaloby dle § 72 zákoníku práce, přičemž žalobkyně zároveň oznámila zaměstnavateli dle § 69 odst. 1 zákoníku práce, že trvá na pokračování pracovního poměru). K tomu srov. též usnesení NSS ze dne 4. 5. 2023 č.j. 5 Azs 295/2022-21. V daném případě však žalobce zánik pracovněprávního vztahu kvalifikovaným způsobem nezpochybnil.
33. Soud se tak s hodnocením žalovaného ztotožňuje, skutkový stav byl ve věci zjištěn dostatečně, když správní orgány vycházely z údajů uvedených v Cizineckém informačním systému a poskytnutých Ministerstvem vnitra, výpověď žalobce učiněná v prvostupňovém řízení nebyla s těmito údaji v rozporu. V této souvislosti tak nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

namístě, aby správní orgány činily k okolnostem ukončení pracovního poměru žalobce další dokazování. Žalobce k tomu v žalobě neuplatnil takovou ucelenou a relevantní argumentaci, kterou by tato zjištění vyvrátil, rovněž nijak netvrdil, ani nedoložil, že by se domáhal určení neplatnosti ukončení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele u soudu. Neoprávněný pobyt žalobce tak byl správně definován pro období od 5. 3. 2025 do 5. 5. 2025.

34. Podle konstantní judikatury správních soudů aplikace § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit, ani otázka zavinění v tom není rozhodná a vůbec se nezkoumá. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
35. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. *„Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“

36. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly. V této souvislosti vycházely primárně z výpovědi samotného žalobce, tedy z toho, že na území EU přicestoval za účelem práce, v ČR nemá žádné vazby, osobní, kulturní, společenské ani majetkové, v domovském státě má rodinu a celé zázemí, je to pro něj bezpečná země, je dospělý a soběstačný, do ČR přijel jen za prací. Žalobce proti tomu v odvolání ani v žalobě nic konkrétního nenamítal. Z hlediska hodnocení závažnosti protiprávního jednání správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že žalobce sice o ukončení jeho pracovního poměru v době jeho nepřítomnosti a o neoprávněném pobytu nevěděl, avšak žalovaný k tomu doplnil, že žalobce si měl zjistit podstatné okolnosti týkající se jeho zaměstnání a potažmo oprávněnosti jeho pobytu, za tímto účelem mohl kontaktovat i právního zástupce. Soud se s tímto posouzením ztotožňuje, neboť cizinci pobývající na území ČR jsou povinni zjistit si podmínky, za jakých jsou oprávněni na území ČR pobývat a tyto podmínky též dodržet. Žalobce ostatně v řízení vypověděl, že o ukončení jeho pracovního poměru se dozvěděl již ve chvíli, když do ČR dne 5. 3. 2025 přicestoval. Za těchto okolností si měl též ověřit, jaký vliv měla tato skutečnost na jeho pobytové oprávnění. To však žalobce neučinil a na území ČR neoprávněně setrval až do 5. 5. 2025.
37. Soud tak neshledal v posouzení správních orgánů pochybení. Žalobce je dospělý, svéprávný, v produktivním věku, v ČR nenavázal žádné významné vazby, naopak ve státě původu má rodinu a zázemí. Správní orgány se zabývaly všemi podstatnými okolnostmi soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu shora uvedeného rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, přičemž nepřiměřenost neshledaly, žalobce neuvedl žádnou věcnou námitku, kterou by uvedené vyhodnocení zpochybnil.
38. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
39. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní a konkretizované okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch, a to na základě kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Zohlednily jednak

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

závažnost předmětného jednání, k čemuž se již soud vyjádřil výše. Ve prospěch žalobce přičetly, že žalobce po dobu správního řízení se správním orgánem spolupracoval. Dále v jeho prospěch zohlednily, že se jednalo o první protiprávnost, což v sobě obsahuje i dosavadní bezúhonnost žalobce. Rovněž žalovaný přihlédl k tomu, že se žalobce snažil svou pobytovou situaci řešit a sám se za tímto účelem dostavil na pracoviště OAMP. Tedy, správní orgány všechny žalobcem namítané okolnosti v jeho prospěch vzaly v potaz. S ohledem na to stanovily dobu, po kterou nelze umožnit vstup, na jeden rok, tedy v dolní polovině možné zákonné sazby.

40. Žalovaný se vypořádal i s odvolacími námitkami žalobce, kdy k námitce o nevědomosti o neoprávněném pobytu uvedl, že otázka zavinění žalobce není v této souvislosti rozhodná, zjištění o neoprávněnosti pobytu je dostačující, jeho důvody, ať už zaviněné či nezaviněné, jsou v tomto ohledu irelevantní. Navíc žalobce měl možnost zjistit si okolnosti týkající se ukončení jeho zaměstnání a s tím související otázky oprávněnosti jeho pobytu. Soud s tímto posouzením souhlasí, dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, či ze dne ze dne 23. 2. 2012, č.j. 9 As 102/2011-80). Otázka vnitřního psychického vztahu žalobce k protiprávnímu jednání, a tedy ani zavinění, tak není v této souvislosti rozhodná. Pokud se chce žalobce na území ČR a EU zdržovat a pracovat zde, je povinen si zjistit a dodržet příslušné podmínky, je povinen aktivně se zajímat o svůj pobytový status.
41. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce jednoho roku zohledňuje všechny individuální okolnosti na straně žalobce, nelze jej považovat za excesivní či nepřiměřené. Jedná se o opatření ve spodní polovině možné zákonné sazby, která činí až pět let. Soud tak shledal, že meze správního uvážení nebyly překročeny, odůvodnění doby zákazu vstupu je konzistentní a v souladu s pravidly logického usuzování, vypořádává se s námitkami žalobce.
42. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin, nebo rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2024 č.j. 5 Azs 223/2024-45 (neoprávněný pobyt o délce dvou měsíců, doba správního vyhoštění dva roky). Dále na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2020, č. j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců), ze dne 25. 3. 2022, č. j. 19 A 9/2022 – 16 (neoprávněný pobyt dva měsíce a správní vyhoštění v délce trvání dvou let), rozsudek ze dne 25. 4. 2025, č.j. 4 A 11/2025-33, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 4 měsíců, či rozsudek ze dne 22. 5. 2025, č.j. 4 A 20/2025-22, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 17 dnů.
43. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

44. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. října 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.